

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχίστην παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμῶν βελτιώσεως και υπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἑσπεριτικοῦ : Ἑξωτερικοῦ :
 Ἔτησις δρ. 3.— Ἔτησις φρ. 10.—
 Ἐβδόμητος 4,50 Ἐβδόμητος 5,50
 Τρίμητος 2,50 Τρίμητος 3.—
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐνάτου μηνός.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΑΡΥΦΗ Τῆς 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσπερ. λ. 10, Ἑξωτερ. λ. 15
 Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' και Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον λια. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Βουλιαδῶν δρ. 28, παρὰ τὸ Βασιλικόν.

Περίοδος Β'—Τόμος 20ος Ἐν Ἀθήναις, 2 Φεβρουαρίου 1913 Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 10

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Μετ' ὀλίγον ἐσηκώθη κ' ἐμειδίασε θοάμβευστικῶς, βλέπων τὰ ἄλογα νὰ φύγουν μὲ τρελλὸν καλπασμόν, και νὰ σύρουν ὅπισω των τὸ ἀμάξι, σπασμένον και ἄδειον.

Τὸ ἄγγεισμα εἶχεν ἐπιτύχει. Ὁ μικρὸς τζόκευ θὰ ἐπιγίγεται εἰς τὸν ποταμόν, ἀν δὲν εἶχε συντριβῆ ἀπὸ τὴν πτώσιν.

Ἐνῶ ἐκύτταζε γύρω του, ζητῶν νὰ ἰδῆ τὸ πτώμα τοῦ ἄχθρου του, ὁ Λωρᾶν ἤκουσε φωνάς :

— Βοήθεια! βοήθεια!
 Αἱ φωναὶ ἤρχοντο ἀπὸ κάτω. Ὁ Λωρᾶν ἐσκυψε και εἶδε τὸν δυστυχῆ Μπόμπην κρεμασμένον ἀπὸ μίαν δοκόν, ἣ ὅποια ἐξεῖχεν ἐκ τοῦ κρηπιδώματος. Πίπτων, ὁ μικρὸς τζόκευ εἶχε προσβῆσιν νὰ πιασθῆ ἀπὸ τὸ ἀπροσδόκητον αὐτὸ στήριγμα και ἐσώθη οὕτως ἐκ βεβαίου θανάτου.

«Νὰ παρ' ἡ ὀργή! ἀνέκραξε μανιώδης ὁ κατέργαρος ἐγλύτωσε!

Ἀλλὰ παρατηρήσας μὲ μεγαλητέραν προσοχὴν τὴν φοβερὰν θέσιν τοῦ θύματος του, ὁ κακούργος ἐπραύθη και τὸ φρικτὸν του μείδιμα ἐφώτισε πάλιν τὸ ὄψος πρόσωπόν του.

«Χά, χά, δὲν πιστεύω τώρα νὰ φθάσῃ πρὶν ἀπὸ μένα εἰς τὸ Λονδίνο!» ἐσυλλογίσθη.

Πραγματικῶς, εἰ και ἀν δὲν εἶχε σκοτωθῆ ὁ μικρὸς τζόκευ; Ἦτο κρημασμένος μάλιστα μὲ τὸ ἀκρὸν τῶν δακτύ-

λων του ἀπὸ ἓνα ἔθλον γονθρόν, τὸ ὅποιον τὰ μικρά του χέρια δὲν ἤμποροῦσαν νὰ περιβάλουν ἐντελῶς. Τὰ πόδια του ἐταλαντεύοντο εἰς τὸ κενόν, χωρὶς νὰ εὐρίσκουν ἐρείσμα. Κι ἀπὸ κάτω του, εἰς ἀπέστασιν τ' ὀλιγώτερον πενήτηντα ποδῶν, ἔρρεε τὸ βιθὸν και θορυβώδες νερὸν τοῦ ποταμοῦ, ἐξωγυωμένου ἀπὸ τὰς βροχάς, ὅπου δὲν θάργοῦσε νὰ πέσῃ και νὰ πνιγῆ.
 «Βοήθεια! βοήθεια!... θὰ πέσω!»

ἐξηκολούθει νὰ φωνάζῃ ὁ δυστυχῆς Μπόμπης, μὲ φωνὴν ὀλονὲν ἀσθενεστέραν.

Διὰ μου τὸ γράμμα!

Ὁ Λωρᾶν, ὁ ὅποιος ἀπέμεινε ὀλίγας στιγμὰς ἀκίνητος, κυττάων τὸν ἄχθρον του και ἀπολαμβάνων τὴν νίκην του, ἀπέφασκε τέλος νὰ τρέξῃ πρὸς αὐτόν. Κάποια τύφισ, κάποια μετάνοια εἰσῆλθεν ἀρὰ γε εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ κακοῦ; Αἱ σπαρακτικαὶ κραυγαὶ τοῦ παιδίου συνεκίνησαν τέλος τὴν καρδίαν του;..

Ὁ ὑπερήτης εἶχε σκόψη πρὸς τὸν Μπόμπην και τὴν τὴν τὸν δυστυχῆ τζόκευ ἀνελάμβανε θάρρος, μὲ τὴν βεβαιότητα διὰ τὸ ἀμάξις του ἤρχετο νὰ τὸν σώσῃ...

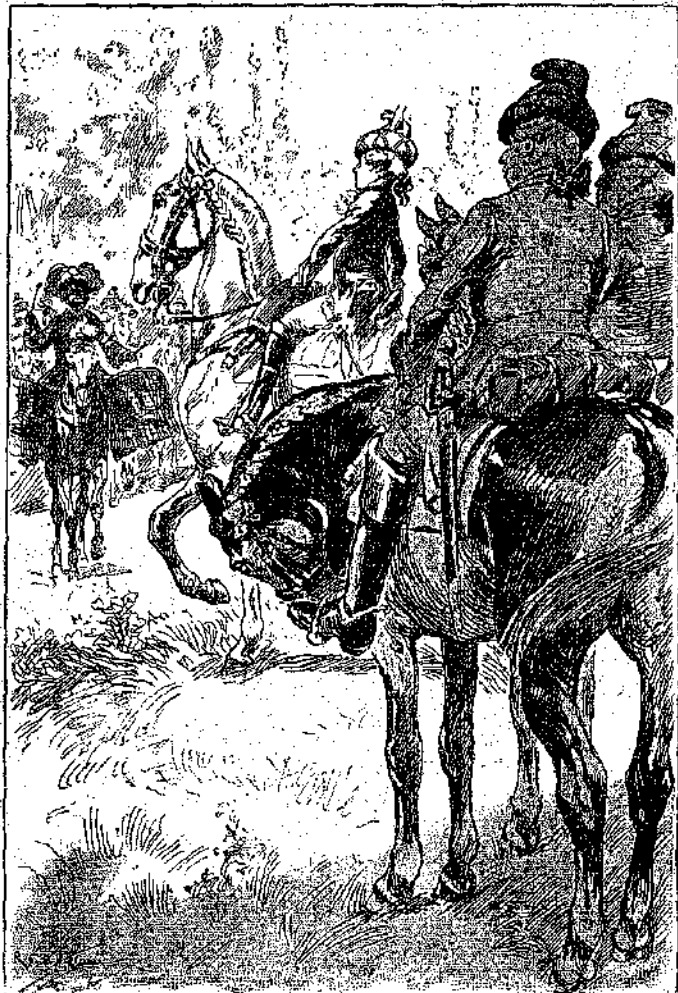
Ὁ Λωρᾶν ἔμεις ἦτο ἀντιδικτικὸς κάθε εἴκτου.

Ἡ σατανικὴ ἰδέα ποῦ ἐγεννήθη εἰς τὸ πνεῦμά του και τὸν ἔφερε, πλησίον τοῦ θύματος του, δὲν ἦτο νὰ τὸ βοηθήσῃ ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ τὸ ληστέυσῃ και νὰ ἐπιταγῆ τὴν πτώσιν του εἰς τὸν ποταμόν.

Μὲ χέρι, τὸ ὅποιον μόλις ἔτριψε, ἐτόλμησε νὰ ψάξῃ τὰς τσέπας τοῦ κρημασμένου παιδιοῦ και νὰ βγάλῃ ἓνα γράμμα, τοῦ ὁποίου ἀμέσως ἐδιάβασε τὴν ἐπιγραφήν: «Πρὸς τὸν Τόμ. Τσαρλεῦ». Ἦτο τὸ γράμμα τοῦ λόρδου Πέρου.

Ὁ Λωρᾶν τὸ ἐφύλαξε μὲ χάσαν και ἐπειτα, χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴν, ἐξηκολούθησε τὸ ἀναθροῦν και μισαρὸν του ἔργον.

Κρατῶν μὲ τὸ ἓνα χέρι τὸν Μπόμπην, ἐξεθηλύκωσε μὲ τὸ ἄλλο τὴν δερματίνην του ζώνην, μὲ τὰ χόρματα, τὴν ὅποιαν εἶχε τὴν ἀφροσύ-

Ὁ μικρὸς συνταγματάρχης δοῦξ Μπουγιῶν... (Σελ. 78, στ. 6')

νη να επιδείξει όταν επλήρωσε τὸν ξανο-
δοχόν. Καὶ ἀπὸ τοῦ ἤνι ἐπῆρε καὶ
αὐτὴν, τὸν ἄριστον λέγων :

— Καλὸ ταξίδι, μικρὰ ἰζάκευ. Καὶ
νὰ θυμῶσαι τῆς γροθιάς σου μοῦ ἐδώσας
εἰς τὸ Τριανόν!

Ὁ Μπόμπης, ἔπεσαν
εἰς τὸ ποτάμι.

Ὁ Λωρὸν τὸν εἶδεν
ἐξοφριζόμενον ὑπὸ τὸ
ὄφρον νερόν, ἀναφαι-
νόμενον κατόπιν μίαν
στιγμὴν, παρουρούμε-
νον ὑπὸ τοῦ ρεύματος
κ' ἐξαφανιζόμενον πάλιν
τελειωτικῶς.

«Πᾶσι κιά! ἀνέκρη-
ξεν ὁ Λωρὸν, τρελὸς
ἀπὸ τὴν χαρὰν του.
Δικό μου τὸ γράμμα
τοῦ λόρδου Πέλου!..
Δικός μου ὁ Πέρτε-
νερ!.. Δικὴ μου ἡ νί-
κη!.. Δικά μου καὶ
τὰ λεπτά!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ
Ἡ διάσωσις.

— Φρονάκι... ἐκέ-
ρινα!

— Νοί, συνταγμα-
τάρχα μου, ἐκάματε ἔξη
γυὰρ καὶ δὲν μπόρεσα
νὰ κόμω οὕτω εὖο!

Ὁ διάλογος αὐτὸς
ἐγένετο εἰς ἓνα κειβάδι
παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ
Ὀυάση, μετοξὺ ἑνὸς παι-
διοῦ ἑνδεκά ἐτῶν καὶ ἑνὸς νεανίσκου δε-
καπενταετῆος, οἱ ἄλλοι ἐπαίξαν ριπτον-
τες πέτρας εἰς τὸ ποτάμι.

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἐφορούσαν τὴν στο-
λὴν ἑνὸς συνταγματῆος οὐσσάρων, οἱ
στρατιῶται τοῦ ὀπειοῦ, ὀλίγον παρὰ
κάτω, κατεγίνοντο νὰ ποτιζοῦν τὰ
λογά των.

Ἦσαν χροτωμένοι ἐκεῖνοι οἱ δύο μι-
κροὶ μὲ τὰ πασούτσινα ἀμπυχνάκια των,
ἀπὸ γαλάζια τσεγά, σιελισμένα μὲ
ἄσπρα σιρῆνια, καὶ μὲ τὰ παντάλονά-
κια των, τ' ἀναικτοκίτρινα. Ὑψηλὸς
γέρων, μὲ δλωμαυρα φορέματα, ἐπέβλεπε
τὸ παιγνίδι τῶν παραδόξων αὐτῶν στρα-
τιωτικῶν, καὶ βλέπων τὸν μικρότερον
ἰδρωμένον, ἔνευσεν εἰς ἓνα στρατιώτην,
ὁ ὁποῖος προπέραξε φέρων ἓνα μικρὸν
γρουνιῶν μαγδύαν, καὶ ἔπειτα εἶπε
μ' ἐπιτακτικὸν ὄφρος ἀνάμικτον μὲ σε-
βασμὸν :

— Συνταγματάρχα μου, εἶνε ἰσως
κατὰρὸς νὰ διατάξῃτε νὰ ἱππεύσουν, ἀν-
ἐπιθυμητὰ νὰ κοιμηθῇ ἀπόψε τὸ σύν-
ταγμα σας εἰς τὸ Κλαίριον, ἔπου μᾶς
περιμένουν τὰ καταλύματα.

«Βοήθεια!..» (Σελ. 77, στ. 6)

ἐνθύμως τὸν ἄθλον αὐτὸν τοῦ αρχηγοῦ
των. Ἐλαῖνος, ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὴν ἐπι-
τυχίαν, ἠτοίμασθ' νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ
ἀγαπημένον του παιγνίδι ὅταν ἔξαρνα,
μὲ τὸ χεῖρ σηκωμένον, ἐστομάχησε καὶ
ἔδειξε μὲ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου ἓνα
μικρὸν μαδρὸν σημάδι, τὸ ὁποῖον ἐκατα-
βαζε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

«Μετ' ὀλίγας στιγμῆς ἐφθάσαν εἰς τὴν ὄχθην...» (Σελ. 78, στ. γ')

— Ὅσον παρόξεν καὶ ἀνθά φωνῇ τοῦτο
εἰς τοὺς νεαροὺς, μᾶς ἀναγνώστας, τὸ
παιδάκι, πρὸς τὸ ὁποῖον ἀπετάθη ὁ
γέρων, ἔφερν ἐπισημῶς τὸν τίτλον τοῦ
συνταγματάρχου. Ἐπὶ τῆς βασιλείας
Λουδοβίκου τοῦ 15 ἠμ-
περῶσε κανεὶς καὶ ἀπὸ
ἑνδεκά ἐτῶν νῦν εἶνε συν-
ταγματάρχης, ἀρκεῖ νὰ
ἐπλήρωσεν ἐν ὠρισμέ-
νον πῶσόν!

Ἄλλ' ὁ μικρὸς ἐκεῖ-
νος συνταγματάρχης, ὁ
ὁποῖος ὠνομάζετο Μά-
ριος-Καρόλος δούξ τοῦ
Μπουγιῶν, δὲν ἐφαίνετο
διόλου πρόθυμος νὰ κο-
λοιδῆσθαι τὴν συμβουλήν
τοῦ παιδαγωγοῦ του,
τοῦ ἀγαθοῦ κ. Πουστ-
γκύρ.

— Ἄχ, κύριε, ἐλέ-
τευσεν, ἀνύμη λιγάκι,
σὰς παρακαλῶ... Διά-
σπεδάξω τόσο καλά μὲ
τὸν ταγματάρχη μου
Φρονάκι!

Καί, χωρὶς νὰ κινῆται
τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ
μέντο, ὁς του, ἔριψε
πάλιν εἰς τὸ ποτάμι
μῖαν ἀπὸ γυλὴν καὶ
πλοισίαν πέτραν, ἡ ὁ-
πεία ἐκάμει ὁ δειλῆρον
σε ρον θυμωσίαν ἀνα-
πήρσεων.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ
συνταγματῆος εἶχον πλη-
αίσιον, κ' ἐχειροκρότησαν
ἐνθύμως τὸν ἄθλον αὐτὸν τοῦ αρχηγοῦ
των. Ἐλαῖνος, ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὴν ἐπι-
τυχίαν, ἠτοίμασθ' νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ
ἀγαπημένον του παιγνίδι ὅταν ἔξαρνα,
μὲ τὸ χεῖρ σηκωμένον, ἐστομάχησε καὶ
ἔδειξε μὲ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου ἓνα
μικρὸν μαδρὸν σημάδι, τὸ ὁποῖον ἐκατα-
βαζε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

— Τ' εἶνε 'κεῖνο ἐκεῖ πέρα; ἤρρα-
σαν ὁ μικρὸς, στραφείς πρὸς τοὺς ἀξιω-
ματικούς; δὲν εἶνε, κύριε, τὸν ἀνθρω-
πὸς;...

Ὅλοι ἐκύτταζαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ
τοῦ ἐδείχσε, καὶ ἀνεγνώρισαν, ὅτι τὸ
μαδρὸν ἐκεῖνον σημάδι, τὸ φερόμενον
ταχεῶς πρὸς τὴν ὄχθην ὑπὸ τοῦ ρεύμα-
τος, ἦτο τὸ πῶμα κάποιου πνιγμένου.

— Ἄχ! ἔκαμει ὁ μικρὸς τοῦξ Μπου-
γιῶν... πρέπει νὰ πάει κανεὶς νὰ τὸ
παρῶ... Ἄν ἴθι ἀκόμη;

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ συνταγματάρχου ἦτο
διαταγὴ καὶ τρεῖς στρατιῶται, ἀπὸ ἐβ-
γαλῶν γρήγορα τὸν ὄπλιμον των, τὰ
ὑποδήματα καὶ ταμπέχονα, ἔπασαν εἰς
τὸ ποτάμι καὶ ἤρρασαν νὰ κολυμβοῦν
πρὸς τὸν πνιγμένον.

Μετ' ὀλίγας στιγμῆς ἐφθάσαν εἰς τὴν
ὄχθην, ἀπεβῆσαντες πρὸ αὐτῶν τὸ πλαι-
σίον τοῦ σώματος ἑνὸς παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον
δὲν ἦ ο, καθὼς θὰ ἐμαντεύσαστε, παρὰ ὁ
φιλος μας Μπόμπης.

Ὅταν ἐξήλωσαν τὸ σῶμα ἐπὶ τῆς
χλόης, ὁ κ. παιδαγωγός, ὁ ὁποῖος ἦτο
καὶ ὀλίγον ἱατρὸς, ἐσκυφέν ἀξιοπρεπῶς,
ἐπάσαε τὸν εφορμὸν τοῦ πνιγμένου, ἔβαλε
τὸ αὐτὸ του εἰς τὴν καρδίαν του καὶ ἐκὶ
τέλους ἐδήλωσε :

— Το παιδί ἴθι!.. Πρέπει νὰ τὸ κά-
μωμεν νὰ συνέσῃ...

Ἀμέσως ἐπρόθυμοποιήθη ἄλλοι νὰ
ζῶσουν τὴν γνώμην των. Ἄλλ' ὁ κ.
Πουστγκύρ, διατάξας τοὺς στρατιώτας
νὰ λωπήσοῦν, ἔτραξεν ὡς τὴν ἀσπίδα
ποῦ ἐσταθρῶν ἐκεῖ πλησίον καὶ ἔφ-
ρε τὸ πρόχειρον φαρμακεῖόν του. Ὅταν
ἐπλήρωσεν εἰς τὴν μὴν τοῦ Μπόμπης
φιαλίδιον μὲ ἄλλατα πολὺ θυνάκ'α, τὰ
ὅποια ἀμέσως τὸν ἔκαμαν νανοῖζι, ἀά
ματῖα του.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ πνιγμένος ἀνέπνεεν
ἀπάκτως καὶ εὐκόλως σ' ἄγα ἄγας ὄμως
ἢ ἀναπνοὴ του ἔγινε ὀρεδὸν κανονική,
τὸ κόκκινον χροῶμα ἐπανήρθη εἰς τὰ
χλωμα μάγουκα του, ἐκύτταξε μὲ ἔκ-
πληξιν τοὺς πολυαριθμοὺς περιερούς
αὐτῶν ἐπεριστοι-
χίζαν καὶ τέλος,
μὲ τὴν ἀγγλικὴν
προφῶν του, ἐ-
φιδύρισε :

— Ἄου!.. δὲν
πέθανε κατὰρ;..
Γενικός γέλωτος
ὑπέδρα τὴν ἀ-
πρόσδοκον αὐτὴν ἐ-
ρώτησιν.

— Ὅχι, παιδί
μου, δὲν πέθανε,
ἀπεκρίθη ὁ κ. παι-
δαγωγός. Δηλα-
δῆ... λιγάκι ἀκό-
μη ἂν ἔμενες μέσα
εἰς τὸ νερὸ... Εὐ-

— Ὅχι, παιδί
μου, δὲν πέθανε,
ἀπεκρίθη ὁ κ. παι-
δαγωγός. Δηλα-
δῆ... λιγάκι ἀκό-
μη ἂν ἔμενες μέσα
εἰς τὸ νερὸ... Εὐ-

τυχῶς σου ὁ Ὑψηλότετος; σὲ εἶδε...
Ὁ Μπόμπης, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξύ
εἶχε συνέλθῃ τελείως, ἐστράφη πρὸς ἐ-
κείνον, τὸν ἑσπῖον ἀπεκαλεῖται « Ὑψηλό-
τατον » καὶ ἤρώ ηξεν :

— Ὡστε, σὲ μ' ἐβόσασε;

— Ἐγὼ, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἀν-
δρῶν στρατιωτῶν μου, ἀπεκρίθη ὁ μι-
κρὸς συνταγματάρχης. Ἄλλα τί σ' ἐνδια-
φέρει! ἐγγύτως; αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώ-
ταρον... Πέμας ὄμως, τί σοῦ συνέβη;..
πὼς ἔπεσες εἰς τὸ ποτάμι;

Ὁ Μπόμπης δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως εἰς
αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν. Ἐθυλόθη ὅτι εἶχε
ἐπιληθῆ ὑπὲρ τὸ δέον εἰς τὸ πανδοχεῖον
τῆς «Μεγάλης» Ἐλάφου καὶ τὸ μαθημα-
τὴν ὠφέλησε. Δια τοῦτο, αὐτὸ νὰ διηγῆ-
θῇ ὅλην τὴν ἱστορίαν, ὅπως θὰ ἔκα-
μα δέματα πρὸ τῆς περιπέτειός του, ὁ
μικρὸς τζάκευ ἤρρεθ' ἀπο ριθῆ οἱ ἐ-
νέεσεν εἰς ἡσυχίαν, ἡ ὁποῖα, ἀπὸ τὸ
ἐπῆρσαν ὅ,τι εἶχεν ἐπάνω του, τὸν ἐρρι-
ψαν κατόπιν εἰς τὸν Ὀυάσην.

— Μὰ τότε, ἤρώ ηξεν ὁ μι-
κρὸς συνταγματάρχης, πὼς θὰ ἐξ-
κο οὐθῆσῃ τὸ
ἔργον σου;

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἔκαλε τὸν Μπό-
μπην, μετα τὴν πρῶτην χροῶν τῆς ἐξ-
πύσεως, νὰ ὑλλογιθῆ ἢν ἐν χροῶν του
θεοῖν καὶ ἢ ἀνησυχῆσαι, πῶς ἡμ-
πορεῖ τὸ να ὑπάρξῃ εἰς τὸ Λονδίνον
χωρὶς χροῶματα καὶ χωρὶς τὰ γράμμα-
τα τοῦ λόρδου Πέλου; Πῶς ὁ Τοῦ Τσαρ-
κῆ δὲν θὰ ἐπειθεῖται νὰ τῷ παραδῶσῃ
τὸν Πέτερνερ... Δὲν τῷ ἔμενε παρὰ νὰ
ἐπιστραφῆ μὲ καταβασμένα αὐτῖα εἰς τὸ
μαγαρὸν τοῦ δουκὸς καὶ νὰ τῷ διηγήθῃ
τὸ παθῆματά του...

Ἄλλ' εἰς τὴν σκεψὴν αὐτὴν τὸ κόκ-
κινον χροῶμα τῆς ἐντροπῆς ἀνήλθεν εἰς
τὰ μάγουκα τοῦ μικροῦ Ἀγγλου. Τὸ
θάρρος, ἡ ἐπιμονὴ ἐκίνησε, ἡ χαρακτηρι-
στὶκα τὴν φυλὴν του, ἐφωτισθῆσαν μέσα
του. Ἐκτὸ ηξεν τὸ ἔλαφος, μὲ τὸ ποδὶ
του κ' ἐπιθύρισε εἰς τὴν γλώσσαν
του :

— Ποτέ!.. ποτέ!.. Πρέπει νὰ φέρω
ἐν Πέρτενερ!

Ὁ παιδαγωγός, ὁ συνταγματάρχης
καὶ ὄλλοι οἱ στρατιῶται τοῦ ἐπεριστοιχι-
ζαν τὸν μικρὸν τζάκευ, δὲν ἐνοοῦσαν τί-
ποτε ἀπὸ τὴν στάσιν του αὐτῆν. Διατί
δὲν ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἐρωτήσεις ποῦ
τοῦ ἔκαμαν; Μήπως ἦτο ἀκόμη ἀσθε-
νής;

Ἐπιτέλους ὁ Μπόμπης, συκινηθεὶς
ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ ἐξεδήλωσαν, τοὺς
ὡμολόγησεν ὅτι ἦτο πολὺ καλά εἰς τὴν
δυσίαν του, ἀλλ' ὅτι δὲν ἤξευρε μὲ τί
τρόπον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξίδι του
καὶ αὐτὸ τὸν ἐστονεχωρῶσε πολὺ.

— Καὶ ποῦ πηγαίνεις; ἠρώτησεν ὁ
συνταγματάρχης.

— Ἐπὶ Βουλῶν.
(Ἔπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΠΑΚΡΗΤΙΚΩΝ ΕΟΡΤῶΝ, τῶν χορῶν καὶ
τῶν διασκεδάσεων. Ἄλλα φέτος μὲ τὸν
πόλεμον, αὐτὰ τὰ πράγματα φαίνεται
ὅτι θὰ μείνουν εἰς τὸ χαρτί... δηλαδὴ εἰς
τὸν Καζαμίαν. Πῶς ἔχει ὄρεξιν νὰ μα-
σκαρευθῇ; Ἄλλα ναι νὰ εἶχ' κανεὶς,
δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ,
δισοί, καθὼς λέγουσιν, ἡ προσηγορία
θὰ ἐμποδισθῇ καὶ ὁ δὲ τῆς Ἀστυνομίας.
Καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ σωστό γὰρ. Φαντα-
σθῆτε τὸς Ἀθηναίους νὰ μασκάρωνται
εἰς τὰ χοροεξοδῶν, νὰ διασκεδῶσιν
τελῆλα, ἐνθ' οἱ στρατιῶται μας πολε-
μοῦν κροῦμα καὶ σκοτώονται, καὶ πλη-
γώνονται, καὶ ἐπαγιάζουσιν, καὶ δινο-
παντοῦ εἰς τὸν Μπιζάνι... Ἄ, ἔχ! Ὁ
τὸν ἓνα πόλεμος ἀληθινός, ὁ χε.τ. πό-
λεμος εἰλικρινὴς νὰ λειπῇ...

Ὁ τῆς κωνίης. Διατί λοιπὸν ἐπι-
πονται οἱ ἀλλοὶ διασκεδάσεις; Πῶς
εἶνε ἀνοικτὰ τὰ θέατρα καὶ οἱ κρηματο-
χοροὶ; πὼς παίζουσιν εἰς τὰ κεντρα ὀρ-
χῆστρα; πὼς δίδονται συναυλίαι; Ἄ,
διαφέρει, ἀγαπητοί μου, διασκεδᾶσαι ἀπὸ
διασκεδᾶσαι! Ἄλλο εἶνε νὰ ὑπάρξῃ κα-
νεὶς εἰς τὸ θέατρον διὰ νὰ ἰδῇ ἓνα δρά-
μα, ἔστω καὶ μίαν κωμῆδιαν, ἔστω καὶ
μῖαν ὀπερέτταν, — καὶ ἄλλο νὰ γυρίξῃ
τοὺς δρόμους καὶ τὰ σπιτία μασκαρευ-
μένος. Αὐτὸ δὲν ἔχει τίποτε τὸ πνευματι-
κόν. Εἶνε μῖα κοινή, τρελὴ διασκεδα-
σις, κατεινῆ. ἂν θελετε χυδαία, ἀπὸ
ἐκείνας ποῦ ἐπιτρέπει κανεὶς εἰς τὸν
ἑαυτὸν του καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, μόνον
εἰς πολὺ αὐτοχεῖς καὶ ὀμαλὰς περι-
στάσεις. Τὸ θέατρον ὄμως, καὶ τὸ ἐλαφρό-
τερον, πάντα ἔχει κατὰ τὸ εὐγενές, τὸ
πνευματικόν. Εἶνε ὅπως διαβάσει κανεὶς
κ' ἓνα βιβλίον. Ἐπιτέως καὶ ἡ μουσική.
Δὲν εἶνε τρυφή τῶν αἰσθησῶν; εἶνε ἀπό-
λαυσῆς τοῦ πνεύματος. Ἐμπορεῖ νὰ εἶνε
κανεὶς καὶ λυπημένος, καὶ μελαγχολι-
κός, καὶ εὐστοχῆς ἀκορῆ, καὶ ὄμως νὰ
θελῇ — καὶ νὰ πρέπει, — νὰ ἰδῇ εἰς τὸ
θέατρον ἐν ὠραῖον ἔργον, ἢ νὰ κούβῃ
μῖαν ὠραίαν μουσικὴν, ἢ — ὅ ἴσον εἶνε,
— νὰ διαβάσῃ ἓνα ὠραῖον βιβλίον. Τὸ
φροῦδόν, ὁ ἀποκρηκτικὸς χορὸς, τὸ
μασκαρεῦμα, ὁ χορτοπολέμος, τὰ κει-
ράγματα τοῦ ἔρδρου, ἢ πογγῆς, τὰ
σφιγγίσματα, δὲν αὐτὰ ἀπαραλοῦν δια-
σκεδάσεις πολὺ κατωτέρας. Ὅταν εἴθ'-

νοῦν μάλιστα εἰς τὴν ὑπερβολήν, ὅπως
τὴν Ἀποκρῆν εἰς τὰ Χανταῖα, ἔχουσιν κατὰ
τὸ κρηναῖος. Πολλοὶ ἀνθρώποι τὰ ἀπο-
φροῦνον καὶ τὰ ἀποστρέφονται καὶ εἰς
τὰ καλὰ-καλοῦμενα, δηλαδὴ χωρὶς νὰ
εἶνε πόλεμος καὶ κοινὴ ἀγωνία. Πῶς
μᾶλλον λοιπὸν τώρα, μὲ τὸν πόλεμον,
τοιαῦτα θέατρα τρελλὰς θα ἦσαν ἀναρ-
μοστα καὶ ἀνεπὶφορα. Εἰμποροῦμεν νὰ
προσθέσωμεν καὶ ἀποράματα.

Βεβαίως, ἐν καιρῷ πολέμου, δὲν εἶνε
δυνατὸν νὰ παγορευθῶν εἰς τὰς πόλεις,
καὶ μάλιστα εἰς τὴν πρωτεύουσάν τοῦ
Κράτους, διαί ἀνεξαρτήτως αἱ διασκε-
δάσεις. Ὁνεκότερο τοῦτο ἡ κανονικὴ
ζωὴ, καὶ αὐτὸ θὰ ἦτο κανόν. Ὁ ἐφανε-
το ἡ πόλις πνευδοῦσα, καὶ αὐτὸ θὰ ἦτο
ὀλέθριον. Δια τοῦτο αἱ πνευματικῶς
εἰς ἀνακιδάσεις, ἐπιτρέπονται. Χωρὶς
δυσφορίαν βέβαιον κανεὶς ἀνθρώπος καὶ
εἰς τὰ θέατρα, καὶ εἰς τοὺς κρηματο-
χοροὺς, καὶ εἰς τὰς συναυλίαις. Ἄλλ' ἂν
μὲ τὸ διηγεῖται τὸ ἐγένετο ἐξω φρενῶν, ἂν
ἐβλεπε μῖαν ἐξορῆν εἰς τὸ Σύστημα,
γαμάτην πρὸ ἀνθρώπων περιμένοντες
νὰ διασκεδάσουν μὲ μασκαράδας. Ἰσοῦ
δικαί ἐπατραπήσαν κ' ἐπιτέπονται αἱ
ἀλλοὶ διασκεδάσεις, ἀλλὰ ὀπαγορευθῆ
ἢ ὀριλῆ Ἀποκρῆ. Ὅτι φέτος δὲν
ἔχει μασκάρουλα! Καὶ βεβαίως συμφ-
νοῦτε, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ. Ἐκτός
πλέον ἂν εἴω; τότε θὰ ἔχῃ, τελειώσῃ ὁ
πόλεμος καὶ θὰ ἔχῃ κλειστὰ ἢ εἰρηνη.—
τὸ ὅπολον δὲν φαίνεται πο-ὸ πιθανόν.

Σὰς ἀσπίδουμα ΦΑΙΛΩΝ

ἩΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΠΟΥ

Ἦ
Τῆ φωτιά τῆς Μπουμπουλίας
Γάλα ἐβύλαξε ἀπ' τὸ στήθη
Σ' ὁ Νησί τῆς Ἡρώνας (*)
Σὰν ἡ Μάνα σου ἐγεννήθη.

Καὶ στοῦ ἀπέραντου τοῦ Ὀυείρου
Σ' ἀποκοίμαε τὴν ἀγκάλην,
Τὸν Πατρίδα καὶ τὸν Ἄπειρου
Νὰ τὴν βλέπῃς πῶς μεγάλη...

Ρίτσος, Μάνας τέτοιο θέρημα
Βόλι ἐβύλαινες γιὰ ρόγα,
Στοιχειωμένο ἐπῆρες αἶμα
Καὶ ἡ καρδιά σου ἐγίνη φλόγα,

Φλόγα ποῦ ἀναβε ἡ λαμπάδα.
Στὸ βῆμα τῆς Προσευχῆς σου...
Ποῦ εἶχε εἰκόνα τὴν Ἑλλάδα
Κ' εἶχε ἰέρεια τὴν ψυχὴ σου...

Τώρα ἡ Χιδ δὲν εἶνε σιλάδα,
Καὶ γιὰ τὸ ἀγαλμά σου φτάνει
Διγῆ ἀπ' τὸ Δαυλὸ ἐς λάβα
Στοῦ Κανάρι τὸ λιμάνι.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*) Ἡ μητέρα τοῦ ἥρωα τῆς Σίου Ρίτσου ἦταν
Στατιουάτισσα, συγγενὴς τῆς Μπουμπουλίας, καὶ
μὰ ἀπ' τὸς πῶς μωροφῶνες τοῦ τιμημένου
Νησιῶν.—Σ. Π.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΚΕΡΩΔΡΕΝ

(Συνέχεια 1ης σελ. 72)

— Έπειτα είνε ο ταύρος, είνε ο Τζάκ.

— Ναι, εξηκολούθησεν ο "Υ6. Και ο ταύρος σημαίνει βέβαια τον εμώνυμον πύργον που έκτισαν οι κάτοικοι του Μορλαϊξ, κατά τα μέσα του 15' αιώ- νος, διά να κλείσουν την εισοδον του ποταμού των εις τας αγγλικάς επιδρο- μάς. Φαίνεται και αυτός επίσης από την αίθουσαν που είπαμεν.

— Άμψ ό πετεινός; — Αύτόν έφαζζ πολύ διά να τον εύρω. Και όμως ήταν μπροστά στα μάτια μου. Έπειτέλους τον είδα εκεί πέρα στην κερυφή του καμπαναριού της εκκλησιού- λας του Καραντέκ. Ο ήλιος, μαζί με τό 3/4, παριστά την έκτην ώρα της ε- σπέρας.

— Πώς αυτό; δεν τό έννοώ!

— Μά είνε ά- πλούστατον. Ο ή- λιος δεν κάνει τας ώρας; Το ήμερο- νύκτιον έχει 24. Το τέταρτον είνε 6. Τα τρία τέταρτα είνε 18. Η δεκάτη όγ- δώη λοιπόν ώρα του ήμερονυκτίου δεν είνε ή έκτη έσπερινή;

— Έχεις δίκιο. Εξηκολούθει.

— Αύτή ήτο ή πρώτη ένδειξις διά να εύρω την αίθουσαν. Και χθές, από ένα παραθύρο του παλιού μας πύργου, τό είδα δλ' αυτά. Από την πρώτην γραμ- μήν, έμενεν ο αριθμός 15, σημαίνων προφανώς κάποιαν απόστασιν, είτε εις βήματα, είτε εις πόδας, — τά μέτρα που μετεχειρίζοντο εκείνον τον καιρόν. Αφού έναμα διάφορα μετρήματα, ανεκάλυφα ότι δεκαπέντε πόδια, καθέν από τριανταδύο έκαστονά του μέτρου άκριβώς, έχωριζαν τό παράθυρον, που μου έχρησίμευεν ως σκοπιά, από μίαν πύργον που εύρισκετο εις τό επάνω μέρος της σκάλας ενός των υπογείων του πύργου.

— Μ' αυτό είνε θαυμάσιον! άνέγρα- ξεν ο Τζάκ. Κατόπιν λοιπόν, φίλε μου, τί έκαμες;

— Κατόπιν εξήτασα την δευτέραν γραμμήν των έρογλυφικών. Πρώτα- πρώτα υπάρχει ένα 27. Κατέβηκα τή σκάλα, μετρών τά σκαλιά, και τά βρήκα είκοσιεπτά σωστά! Από εκεί ένας σκο- τεινός διάδρομος παρουσιάσθη εμπρός μου. Άλλ' ήταν άργά, δεν είχα φώς και ανέβηκα την έρευαν για σήμερα.

— Πάμε άμέσως! είνε ο Τζάκ, άνοπομονών να λυθί αυτό τό αίνιγμα.

— Όχι τώρα, φίλε μου, υπέλαβεν ο

"Υ6. Δεν πρέπει να μάς ιδούν. Θα πάμε άπόψε, τη νύκτα. Άμα γυρίσωμε, πετάξου μία στιγμή να είδοποιήσας ετό σπίτι σου, ότι άπόψε θα δειπνήσας μαζί μας. Μετά τό δείπνο, βγαίνουμε μαζί πώς θα κάμωμε τάχα ένα γυράκι. Έρχό- μαστε ετή βάρκα, όπου θα τό έχω όλα έτοιμα, και από 'κει έσια ετό Κερωδρέν. Σύμφωνοι;

— Λαμπρά!

— Άλλά πρόσεξε! ούτε λέξι σε κ- νένα!

— "Ω, όσο γι' αυτό!..

Και οι δύο φίλοι διηθούσαν την βαρ- κούλαν προς την ξηράν.

* * *

Ο πρώτος πύργος των Κερωδρέν ήτο, ως είπαμεν, κτισμένος επί μικρής νησίδος, άκαλλιεργήτου κ' έρήμου. Ητο

"Υ6, εδω, "Υ61" (Σελ. 81, στ. 6)

μια αρχαία, φεουδαλική κατοικία. Άλλά την έσπεραν εκείνην, από τας δέκα, τό νησίαι είχε δύο κατοίκους, τους όποιους απέβησε μία βροχούλα, δεμένη τώρα εις τό βάθος ενός έρμίσκου.

Οι άναγνώσταί, έμάντευσαν βέβαια ότι ήσαν οι δύο φίλοι. Νύξ ασέληνος, πολύ σκοτεινή, εύνοιστε τά σχέδιά των.

— Έδω είνε! είνε ο "Υ6, εισερχό- μενος εις μίαν από τας έρσιτωμένες αί- θούσας του πύργου. Έρριψεν όλόγυρα τό ώχρον φώς ενός φαναριού με κερί. Το μέρος ήτο άγριον. Παντού σωροί πε- τρών, άγκάθια και άλλα φυτά, καλύ- πτοντα τό χαλασμένον πλακόστρωμα του δαπέδου.

— Διάβολε! παρεπονέθη ο Μορραί' ή σκηνογραφία δεν είνε καθόλου εύχά- ριστη!

— Έπήρες από τη βάρκα όλα τά πράγματα που θα μάς χρειαθούν; τον ήρώτησεν ο σύντροφός του.

— Όλα. Νά ο λαστός, να τό οχρινί, να και τό κερί, μή μάς τελειώση εκείνο που έχει τό φανάρι.

— Έμπρός λοιπόν!

Και ο "Υ6, ακολουθούμενος υπό του φίλου του, διηθούθη προς μίαν θύραν, ή όποια εύρισκετο εις τό βάθος της αί- θούσας. Μία κλιμαξ ήρχιζεν από τό έδαφος, προχωρούσα υπογείως.

— Πρόσεχε καλά! συνέβουλευσε τον

Τζάκ. Τά σκαλιά είνε σε κακήν κατά- στασι. Ένα γλύστρημα και κατακυ- λώμε ως κάτω!

Η κατάβασις ήρχισεν. Η κλιμαξ ήτο τρώντι τόσον έτσιμόρροπος, ώστε καθε βήμα έπρεπε να υπολογίζεταί, άλλως υπήρχε κίνδυνος να καταρρεύσουν μερικαί πλακάς και να διακοπή ούτω κάθε συγκινωνία τελειωτικώς. Έπιτέ- λους, με πολύν κόπον, έφθασαν κάτω.

— Τά σκαλιά είνε πράγματι είκοσι- επτά, έβεβαίωσεν ο Τζάκ Μορραί.

— Ναι, υπέλαβεν ο "Υ6. Τώρα όμως πρέπει να ιδούμε τό σχέδιο. Μετά τό 27, είνε τό Υ60. Αυτό βέβαια θα παριστά τό διάγραμμα του υπογείου δια- δρόμου.

Και με τον δάκτυλον, ο νέος έδειξε μίαν σκοτεινήν, θολωτήν διόδον, άνοι- γομένην ενώπιόν των.

— Μά τό 50 τί γυ- ρεύει; ήρώτησεν ο φίλος του.

— Έπειδή ο ά- ριθμός αυτός είνε ση- μειωμένος προς τά επάνω, εις τον δε- ξίον βραχίονα του υ- ψίλου, δεν πρέπει ναρχίσωμε να μετρώ- με, παρά όταν εθά- σωμε στή διασταύρω- σι, εκεί δηλαδή που αρχίζουν οι δύο βρα- χίονες του γραμματος.

— Μά νομίζεις ότι παρακάτω διχά- ζεται και αυτός ο διάδρομος;

— Έτσι λέγει τό διάγραμμα. Άλλ' αυτό θα τό ιδούμε.

Και οι δύο νέοι: έπριχώρησαν με προ- σοχήν, υπό τό άμυδρόν φώς του φανού των. Μετ'όλιγον έφθασαν εις ένα μέρος, όπου πραγματικώς ο διάδρομος έχωρι- ζετο εις δύο. Ο ένας του κλάδος έλό- ξευε δεξιά και ο άλλος άριστερά.

— Να λοιπόν τό Υ, είνε ο "Υ6. Δός μου τό οχρινί.

— Νά το, άπεκρίθη ο Τζάκ, και του έδωσεν ένα οχρινί λεπτόν και μακρό, τό όποϊον διχρείτο με κόμβους εις δέκα ίσα μέρη, καθέν μήκους ποδός.

Έν τώ μεταξύ ο "Υ6 είχε φυτέυση εις τό έδαφος ένα ξυλάκι, άκριβώς επί της διασταυρώσεως των δύο διαδρόμων.

Έπειτα έδεσεν εις τό ξυλάκι τό οχρινί και τό έξεδιπλώσε προσεκτικώς. Η σχε- τιώς καλή κατάστασις του μέρους αυ- του των υπογείων του πύργου, διηκάλυ- νεν άρκετά την εργασίαν. Πέντε φορές ο "Υ6, προχωρών όλονέν επί του δεξιού διαδρόμου, επαγέλασε τό ζέϊον, κ' έμέ- τρησεν ούτω πενήντα πόδας, δηλαδή δεκαέξ μέτρα.

Εις τό σημειόν εκείνο εύρισκετο πά-

λιν ένα τρίστρατον. Τρεις νέοι διάδρο- μοι ήρχιζαν, προχωρούντας κατά τρεις διευθύνσεις διαφορετικώς. Ένας δεξιά, άλλος άριστερά και ο τρίτος κατ'εθείαν εμπρός.

— Νά τό L! άνέκραξε με χαράν ο Τζάκ. Καλα ιδιάβασες, βλέπω, τους γρίφους της περιγαμνήης σου!

— Ημουν τόσο βέβαιος! άπεκρίθη ο "Υ6. "Ως έδω τουλάχιστον έπήγαμε λαμπρά. Άς πάρωμε τώρα τον δεξιόν διάδρομον. Γιατί εις τό τέλος αυτού του μέρους του L, υπάρχει, καθώς βλέ- πεις, σηματομένον ένα μικρούτσικο "Ομι- κρον.

— Τι να σημαίνη άρα γε;

— Δεν ξεύρω. Έλπίζω όμως να τό εξηγήσωμε, άμα φθάσωμε επί τόπου.

Και οι δύο φίλοι έπήραν τον δεξιόν διάδρομον. Ητο πολύ στενός, ο δε χα- μηλός του θόλος μόλις τοίς έπέτρεπε να στεκωνται όρθιοι. Ο άηρ όμως, τον ό- ποιόν άνέπνευαν, ήτο καθορός, διότι βε- βαιώς εις τους έρειπωμένους τοίχους θα υπήρχον ρωγμαί και θα έοχηματίζοντο ρεύματα. Έπροχώρησαν ο εις επισθην του άλλου, έγγιζόντας σχεδόν τά ύγρά εκείνα τοιχώματα των υπογείων, και μετ' όλιγον οι δύο έξερευνηται έφθασαν εις τό

τέλος του διαδρόμου, όπου ήσαν αδιέ- ξοδον. Άξόνατον πλέον να προχωρήσουν.

— Έλα, να βρούμε τώρα τό "Ομι- κρον, είνε ο Κερωδρέν, άίπτων όλό- γυρα τό φώς του φανού του.

Άλλ' εις μάτην. Ούτε εις τους τοί- χους έθλεπαν τίποτε, ούτε εις τον θόλον, ούτε εις τό έδαφος, τό στρωμένον με μεγάλας πλακάς. Κεουρασμένοι και άπο- γηστευμένοι, οι δύο φίλοι ήτοιμάζοντο να έγκαταλείψουν τό έγχείρημα, όταν έξαφνα ο Τζάκ έφώνησε με χαράν:

— Ίδές, "Υ6, ιδές έδω!

Και με τό δάκτυλον, ο νέος έδειχεν ένα σιδηρόν κρίκον, σκουριασμένον, μό- λις εξέχοντα από τό έδαφος. Το βρούον, άφθονόν εκεί άνεκα της ύγρασίας, εύκέ- παζε τον κρίκον και δι' αυτό δεν τον διέκριναν κατά τας πρώτας έρεύνας.

— Να και τό O! εξηκολούθησεν ο Τζάκ.

Και άρπάσας τον λαστόν, τον έφήρ- μωσεν επί του κρίκου και προσεπάθησε να τον ανεγείρη. Η προσπάθειά του έστέφθη υπό έπιτυχίαν. Μετά τινας άπο- πείρας, οι δύο φίλοι είδαν μίαν από τας πλακάς να σηκώνεται, υπό την ώθησιν ασόρατου έλατηρίου, και ναποκαλύπτη την άρχήν κλιμακος στενής και σκοτεινής.

Ο Τζάκ, πλέον άνοπόμενος, ήτοιμά- σθη να καταβή. Άλλ' ο "Υ6 τον έμ- πόδισε.

— Στάσου, τό είπει, να αναεωθί πρώ- τα ο άέρας, μη σιάσωμε εκεί κάτω!

Και έκωφελέθη αυτής της στιγμής διά να συμβουλευθί πάλιν τό σχέδιόν του.

(Έπεται τό τέλος) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

[Από τό νέον βιβλίον του κ. Κωστή Πα- λαμά "Η Πολιτεία και ή Μοναξία", άναδη- μοσιούμεν τό μικρόν αυτό άριστόβγρημα.— Σ. τ. Δ.]

ΡΟΔΟΥ ΜΟΣΧΟΒΟΛΗΜΑ

Έσέτος άγρια μ' έδειρεν Η βαρυχειμωνιά Που μ' έπιασε χωρίς φωτιά Και μ' ήψε χωρίς νεάτα. Κι' άρα την ώρα πρόσεμνα Να σωριαστώ βαρεία Στη χιονισμένη στράτα.

Μά χθές, καθώς μ' έθάρρεψε Το γέλιο του Μαρτιού Και τράβηξα να ξαναβρω Τ' άρχαία τά μονοπάτια, Στο πρώτο μοσχοβόλημα Ένας ρόδου μακρινού, Μου δάκρυσαν τά μάτια.

(1905) ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Πατάτα—Καρδιά

Εις τό Περ- πινιάν της Γαλ- λίας, εις τον κήπον του κ. Δουναμάκ, εύ- ρέθη αυτή ή πα- τάτα, έχουσα τέλειον σχήμα άνθρωπίνησκαρ- διας. Άς προστεθί και αυτή εις την συλ- λογήν των περιέργων φυτών και ριζών που έδημοσιεύσαμεν ως τώρα.

Τό πουλί που ράπτει

Εις τας Ίν- δίας υπάρχουν κάτι πηνά πε- ριέργοτα α. Τά πτηνά αυτά, εί- δος άηθώνων, κατασκευάζου την φωλεάν των μέσα εις μεγά- λα φύλλα δένδρων. Έκλέγουν ένα φύλ- λον και επ' αυτού ράπτου έν άλλο, με- ταχειριζόμενα ως βελόνην τό ράμφος των και ως κλωστήν ίνας φυτικής. Τοι- ουτοτρόπως, με τά δύο ραμμένα φύλλα

σχηματίζουν ένα θύλακα, τον όποιον στρώνουν από μέσα με πτίλα και κατό- πιν έγκολλίστανται, διά να γεννήσουν ταυγά των και να βγάλουν τά πουλάκια. Η ποιικιλία αυτή των άηθώνων πτηνών όνομάζεται εις την Ζωολογίαν άηθών ή ράκτρια.

Εβδομαδιαίο Διαγωνισμοί

α') Μαγική εικόνα

Έστέλη υπό του Σημαιοφόρου Έλλήνος

Ο ευγενής αυτός κύριος, με τό μι- διασμα εις τό χέλιη και τό απέλλο στο χέρι, ποϊον χαϊρετά;

β') Διά τούς Γαλλομαθείς

Έστέλη υπό της Ζευφυγίδος

Ρο*r *n *m*in* l' *bba*e ne **nque *as.

Νάντικατασταθούν οι άστερισμοί διά γραμμάτων, ώστε να αναγνωσθί αυτή ή παρτεμία.

γ') Παίγνιον

Έστέλη υπό της Μάχης του Σαρανταπόρου.

Table with 4 columns and 3 rows of Greek letters: TA, ΝΑΣ, ΡΙΣ, ΣΗ; ΒΟΛ, ΣΙΣ, ΚΟΥ, ΤΙ; Α, ΒΕ, ΓΑΣ, ΜΕ.

Νά συναρμολογηθούν οι συλλαβαί αυτοί ώστε ναποτελεσθούν τό όνόματα τεσσάρων ευρωπαϊκών πηγαμών.

Άθλωσις: Αι λύσεις—δωνδήποτε ζητη- μάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματόσημου.

Λύσεις του 8ου φύλλου

α') Σαμωθράκη, Κόβνος, Μύκονος, Γύαρος—β') Αι λέξεις του Τριγώνου είνε: Μήλον, ήρωε, Λάτι, ός—γ') A la guerre comme a la guerre.

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΓΕΩΡΓΙΩΝ

Κλεόδαμος: — Τι ο άρεσει περισσό-
τερον, Μύρρον; η άνοιξις, ο χειμών, το
φθινόπωρον η το καλοκαίρι; Το καλοκαίρι
όποταν βλαστάνουν όλα, δια τα όποια έ-

Μύρρον: — Δεν πρέπει οι άνθρωποι
να κρίνουν τα θεία έργα, διότι είναι όλα
ισά κ' ευχάριστα: άλλ' άφοδ το θέλεις,

Ματαίωσις εν τού Θεοκρίτω

Ματαίωσις

Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Η θάλασσα! Όποιον άπάνταστον με-
γαλειών! Όποια υπέροχοι έντυπώσεις,

Η θάλασσα! Η θάλασσα τών περι-
πλανήσεων, η θάλασσα τών καταγιγίδων,

Ναί! — Είπε αύτη! — Είπε η θάλασ-
σα, η μεγάλη τραγωδία, η ένταφίασασα
εις τόν βυθόν της τσαούτας ήρωϊκάς

θαυμασίων, η δίδουσα τόν πλούτον και
την ευτυχίαν, την νίκην και την δόξαν,

Ματαίωσις εν τού Θεοκρίτω

ΦΥΣΙΣ

Αφίκαν τα ψηλά βουνά,
τά σκιερά λαγκάδια,
Τούς κάμπους με τα κρύα νερά,

Κ' έπηγαν σαν μωροί τυφλοί,
κ' εθάφτηκαν στους τοίχους.
Τόσα δένδρα και τόσ' άνθοι,

Κ' ή μέλισσα, η άνήσυχη,
τί μυστικά να λέγη
'Απ' άνθος σ' άνθος σαν πετῶ
κ' η ήμερη πεταλούδα...

Και η κορφούλες τών βουνών,
σαν βασιλεύη ο ήλιος,
Μοιάζουν με μυριοπλούμιστη
τεχνίτη-ερακωσμένου

Μίαν ήμέραν τού φθινοκώρου, έκαμα
ένα περιάπτον ός τόν 'Αη-Σάββα, το ό-
ραϊον, παιδιών εκκλησία της 'Ιερῶς 'Ο-

πνέει δια τών φύλλων ο ψιχρός άνεμος:
έβλε κατά τί υπέροχον, κάτι τι θαυμά-
σιον. Μέσα εις την γαλήνην σηκώνεται
έξωθεν σκόνη, το άερακι δυνατόν φυσῶ

Και η νύκτα άπλώνει τόν πέπλον της
ψυχρά, σκοτεινή, και τα κυμασμένα φαί-
νονται ός φαντάσματα, και ο δρόμος

Και τα σύννεφα προχωρούν. Και τα
σύννεφα ερχονται. Και τα σύννεφα θ'
άπλωθουν μαύρα-έπανά από τόν δρόμο

Τέλλος 'Αγρός

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Διδάσκαλος: — Τοτό, τεχνολόγησε την
λέξιμ απειρώς.
Ο Τοτός: — Είπε επίθετον, τριγενές και
τρικατάληκτον. 'Αρσενικόν ο απειρώς, θηλυ-

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΔΗΓΕΙ ΤΗΝ 28^{ην} ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Και αν ακόμη ο ν ήθελε εξαντληθών ο; τότε οι απομένοντες όλίγοι εις τών αρχικώς διατεθέντων 750 Τόμων, το Προνομίον λήγει
δυνατός την 28ην Φεβρουαρίου. 'Επομένως μόνον μέχρι της ημέρας εκείνης, δύνανται οι έγγραφέντες ή έγγραφόμενοι δια το 1913
να χορηγήν τούς Τόμους τών ετών 1899—1912 με έκπτωσην, ήτοι πρὸς φρ. 4 έκαστον ίδιόν και πρὸς φρ. 7 έκαστον χρυσίδετον.
'Από της Μαρτίου, οι Τόμοι τής Διαπλάσεως θα κωλύονται δι όλους εις την αρχικήν των τμήν.

ΜΗΜΗΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 38, οδός Εθνομίλου
την 28^{ην} Ιανουαρίου 1913.

ΤΩΡΑ που μεγαλώσει η 'Ελλάδα μας, ο
θέλωμε να μεγαλώσει και συ, και να ζήσης
πολύν, πολύν καιρόν ακόμη, για να δημιουρ-
γήσης με άλλες ελληνικές καρδιές, γενναίες,

Να και ο Μέλλων 'Εφευρέτης, που άρχισε
να εφευρίσκη από τώρα. Δια να ποσφύγη τα μι-
κροκόσμητα, που είναι ακοτούρα και αποίλητα

Η Σελίς μου γράφει: «Δι αυτό τού
σου έγραψεν ο 'Ασθησ εφς Ανατολής περί τού
φύλλου του, δηλ. ότι έδωσε το ψευδώνυμόν μου

Να, Σημεία τού 'Αβέρωφ, άφοδ σου είνε
άδύνατον να γράψης καθαρό με πλάγια γράμ-
ματα, κάμνε τα κάθετα. Η και πλάγια άλλ'

Ο καθηγητής τού Δοξασμένου 1912 έδω-
σθηκε δημοσίω εις όλους τούς μαθητάς του
την Διάπλασιν. Είπε, τούς ειπε, περιοδικόν

Κόκκινω Βράχο, το είπα-χιλιδίσι: Αι λό-
σεις τών έβδομαθιζών Διαγωνισμών πρέπει να
συνοδεύωνται με έν δεκάλεκτον γραμματόση-

λοι να δημοσιεύσω έν άλλο πρόβλημα, το
έξής: «Ένός κλοίου, χωρητικότητος τριών
χιλιάδων τόνων, το φαστίον είνε 2,956 οκά-

Ο Γενναίωρχος 'Ελλην μου γράφει:
'Εδώ εις την Τρίπολιν συννηώθημεν τρεις
συνδραμητάι σου δια ναποτελέσωμεν Σόλλο-

Σε συλλυπομαι, Σίγρος τού Κοκωνανίτου,
δια τόν θάνατον τού πάππου σου. Σοδ' εστειλα
τα φύλλα που εζητήσες και σ' ευχαριστώ

Το ψευδώνυμόν σου, Λαφροσίτης; 'Ελλάς,
μου άρεσε πολύ. 'Εχεις άδικον να παραποιή-
σαι, διότι από τα γράμματά σου φαίνονται έβυ-

Ώραται αι δύο 'Ασκήσεις που μου έστει-
λες, Τελέσειλα, και τες έφύλαξα δια τούς
'Εβδομαθιατούς Διαγωνισμούς. Κάμνε και άλλ-

Η Μινών, πρὸς την όποιαν εστειλα ο, τι
εζητήσε, μου γράφει: «Ο Φάωσ δεν έχει δι-
κρο, άφοδ οι 'Ιταλοί δεν είνε δα και τόσον

Απληκτισμένη Κόρη (πρώην), έκαμνε πολύ
καλά ναλλάξες αυτό το ψευδώνυμόν, όταν εί-
δες ότι δεν σου παρράξει. Διατι να λέγεται

Ο καθηγητής τού Δοξασμένου 1912 έδω-
σθηκε δημοσίω εις όλους τούς μαθητάς του
την Διάπλασιν. Είπε, τούς ειπε, περιοδικόν

Κόκκινω Βράχο, το είπα-χιλιδίσι: Αι λό-
σεις τών έβδομαθιζών Διαγωνισμών πρέπει να
συνοδεύωνται με έν δεκάλεκτον γραμματόση-

Όραίος επιστολάς αύτην την εβδομάδα μου
εστειλαν και οι εξής: 'Ελλάς τού Ρήγα, 'Α-
ούρηματος Τηλέγραφος, Σόμβολον τού Χει-
στανισμοσ, Μπουμπουλίνα, Είμα Ζακυνθία,

Εργαζίνονται: «Μία τόφις της 'Ελλά-
δος τού Ρήγα. — 'Από τες καυμαχίες» τού
'Αθανασίου Λιάκου. — 'Στο Στρατό μας»

Απορρίπτονται: «Τόν χειμώνα η το κα-
λοκαίρι; (τετριμμένον). — 'Βράχο; και κύμα
(έτεργον). — 'Περίπατος» (πολύ τοιαύτη ή

ΕΤΙΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Νέα ψευδώνυμα: Δοξασμένη Λευτεριά,
α. (Ζήτη το Δοξαστικόν Κόμμα) Δοξασμένη

Ανανώσεις ψευδωνύμων: 'Ελληνοπο-
λα, κ. Παπάκι, κ. 'Υδαίτιος Χάκος, α.
Μινών, κ. 'Αγγελος Αθρεγιός, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επίθυμούν νανταλλά-
ξουν: η Δοξασμένη Λευτεριά (0) με 'Αθα-
νάσιον Λιάκου, 'Ηρωίδα τού 21, Λαυρόν τού

λίαν, Φάνα, "Αργασιών Χ., Γλυκοχάραμα, Δρόσολαν, Νυχτολούλου, Θυμαρί, Λευκή Νυμφαίαν — η Ρομποπούλα (0) με Μάρτυρα της 'Ελευθερίας, Πόδα της Κρήτης, Σημιαίαν του 'Αβέρωφ, Τορπιλλοβόλον II, Σλάβον του Διαδόχου, Βάρακ του Κανάρη, Υποβόλον Δελφίν, Τορπίλλη Βότον, Ακακίαν — το 'Ονειρώδες Βάσις (0) με Άθραν των Σπεσιών, Άθραν του Πόνου, 'Ατρωμένη Σωφραζέταν, Νουταλίσσαν Χιωτοπούλαν, Μανιάδη Ταξιδιώτισσαν, 'Αθανάσιον Διάκον, Τέλλον 'Αγραν, Κήρα, Περοντέ.

'Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Λυδοποιον (έχει καλώς) 'Ελευθερωτήν της Μακεδονίας (τόμον έστειλα) 'Υψηλήν 'Ιδέαν (έστειλα, έτσι, ως αναχίτωναν σιγα-σιγα έως να φθίσωμεν) 'Ευθουαίδη 'Ελληνα (έλαβα, εύχαριστώ) 'Αλέξ. Βαφ. (ώραία ή έπιστολή σου, αλλά διά να έχωμεν τακτικήν άλληλογραφίαν, πρέπει να πάρῃ και ψευδώνυμον) Ρ (έλαβα εύχαριστώ) Φάνα (μ'ένα εἶναι λάθος, λάθος την λέξιν πηξίς) 'Υδραϊκόν Χάνον (έχει καλώς, δέν άμφοβόλω περί του ζήλου σου και είμαι βεβαία ότι ή συμπληρώσις εν καιρῷ) Μεγαλόφρονα Κωνσταντήν (δυστυχώς όχι ὁ βροί της προπλήρωσις είνε άπαράβητος και δέν κάρνω εξαίρεσιν διά καγένα) 'Αδαμάντιον Χαράκτῆρα (έστειλα, έχει καλώς) Μικρό Χελιδονάκι (αὐτό έπροτίμησα, βλέπεις, κ' έγώ, χαίρω πολύ διά την γνῶριμίαν) 'Ελληνικόν 'Ιδεώδες (ή έπανόρθωσις έγενετο) Μαγνήτην Άθραν (έλήφθησαν από τώρα θέλει να μάθῃς τό τέλος του «Μικρού Τρόκου»; ή, περίμενε ακόμη) Ποιμενικήν Φλογέον (έχει καλώς) 'Ελληνοπούλο του Αίμου (έννοείται, ότι τά φιλότιμα παιδιά δέν καταδέχονται να στέλλουν ξένας Δασκείας για δικάς των και βλέπει ποιοι τά κάμνουν αυτά...) Πονηουλέταν (εύχαριστώ διά τά καλά λόγια, γράψε μου συχνά) 'Ανθισμένη Πασχαλιών (έστειλα) Πιπιήταν 'Ελλάδα (στούς «Καιρούς» στέλλε γάρτῃνα ρούβλια έντός έπιστολής, συστημένης ή καλύτερα ακόμη τραπέζιτικῆν έπιταγήν) Χρυσούλαν Θ. Μπ. (εύχαριστώ πολύ, έστειλα) Μαργαρωμένη Βασίλην (έλαβα, εύχαριστώ) Υψηλήν Στοργήν (έστειλα) Διηγέρον της Νεολαίας (έχει, δέν έχω άλλο) Ν. Γ. Σαλίβ. (βεβαίως, ήμια λάθος ψευδώνυμον) Αλαιοσιανήν Μεξικάναν, Φιλόπατρν 'Ελληνα, κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 29ην 'Ιανουαρίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

136ος Διαγωνισμός
Δύσων Δεκεμβρίου—Μαρτίου
(Αί λύσεις δοκίμαί μέχρι της 2ης Μαρτίου)

103. Δεξιγράφος

'Αν πρόθεσις μ' άπότροφον.
Είς άθος πλησιάζης,
Ύπορικόν γλυκάτατον,
Λύτα, θά δοκιμάσης.
'Εστάλη υπό της Σημιαίας του 'Αβέρωφ

104. Στοχειόγραφος

Είμαι σύμβολον του πένθους.
Δίχως πράχλον άν μείνω,
Θά σε τέρπ' ή εὐδοία
Την όποιαν άιχθύσω.
'Εστάλη υπό τό Μικρό Χελιδονάκι

105. Αναγραμματισμός

'Εν μυσθηστικόν
'Αν άναγραμματίσω,
Αγώνισμα ποιόν
Βόθῃς θά σχηματίσω.
'Εστάλη υπό της 'Απελευθερωτικής Μακεδονίας

106. 'Ασθη

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

'Εστάλη από την Μανιάδη Ταξιδιώτισσαν.

107. Κρυπτογράμιν

12332452 = Ηδῆς της Γαλλίας.
212452 = Βασίλισσα.
3242153 = Νήσος ελληνική.
4212 = Ζῶον.
54523 = Ποίημα.

'Εστάλη υπό της 'Ηρωίδος του Σουλίου

108-112. Μαγνόν Γράμμα

Τῆ άναλλαγῆ ενός γράμματος έκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αὐτοῦ, να σχηματισθῶν άλλαι τόσαι λέξεις:

Πάρος, Ίππος, σῦκον, πόνος, 'Αργος.
'Εστάλη υπό της 'Ελλάδος του Ρήγα

113. Ποικίλη 'Ακουσική

Τό πρώτον γράμμα της πρώτης των κάτωθι ζητούμενν λέξεων, τό δεύτερον της δεύτερας, τό τρίτον της τρίτης, και εύτω καθεξῆς, αποτελού, Αυτοκράτορα των νεωτέρων χρόνων:

1, Αυτοκράτωρ Ρωματοῦ; 2, Πτηνόν από τά νοστιμώτερα; 3, Κράτος άσιατικόν; 4, Κράτος αφρικανικόν; 5, 'Οροσειά; 6, Ουγάτηρ του Πριάμου; 7, 'Αρχαίος θεός; 8, Εύρωπαϊκή πρωτεύουσα.

'Εστάλη υπό του Πυροφόρου Κανάρη

114. 'Ελλειποσύμφωνον

κε - ο - ου - ου - αιαι
'Εστάλη υπό της Μάχης του Σαραντακόρου

115. Γρίφος

γν γν γν οίκος ηγ μων ηγ ύφ' Ηι
γν γν γν ηγ ηγ ηγ

'Εστάλη υπό του Σμβόλου του Χριστιανισμοῦ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΚΑΙ

Ζήτω ΙΙΙ... Ζήτω ΙΙΙ... Ζήτω ΙΙΙ... τό
"ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ ΚΟΜΜΑ."

'Αλτι... Αντίπαυλι... Νίχλι... Θρίαυλι...
Με 'Αρχηγόν: ΔΟΞΑΣΜΕΝΗΝ ΛΕΥΤΕΡΙΑΝ

Μετα χαράς άγγελόμεν την ίδρυσιν του 'Δοξαστικού Κόμματος', σκοπούντος την άπαροχήν κατά τό Δημοψήφισματά Ψευδώνυμων, και εις τό Σεπτάθμια ύπερ της φιλάτης Διαπλάσεως. Γενομένου των αρχαιρεσιών έξελέγησαν: Πρόεδρος Δοξασμένην Λευτεριά, Αντιπρόεδρος Δοξασμένην Παυρίδα, Γραμματεῖς 'Ελευθέρα 'Ελλάς, Ταμία 'Εσπινή Δεσσοῦς, Σύμβουλοι: 'Ανδρέϊο Βύζωνάκι, Πειρασμός. Ζητούνται δραστήριοι αντιπρόσωποι πανταχόθεν. Διεύθυνσις: Δοξασμένην Λευτεριάν, Ζάκυνθον.

Ζήτω τό «Δοξαστικόν Κόμμα». — 'Ελληνόπουλα, ταχθήτε υπό την Σημιαίαν του. Θά νικήση! θά θριαμβεύση! — Δοξασμένην Λευτεριά. (ΙΓ', 49)

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: — Ποιον έπάγγελμα είνε περισσότερο διαδεδομένον; 'Η έπιτυχώτερα άπάντησις: θά λαμβάνη τριάντα κάρτα του πολέμου. Τό αποτέλεσμα θά δηλωθῆ διά της 'Διαπλάσεως'. — Διεύθυνσις: Μικρό Χελιδονάκι, Ρ.Ρ. Σπάρτην. (ΙΓ', 50)

Αναλλάσσω cartes-postales προτιμῶ πόλεμικά ή τοπία Θεσσαλονίκης, Κερκύρας, Πατρών, Λαμίας. 'Αποστέλλω πολεμικά ή τοπία Χαλκίδας. — 'Ελπιδοφόρος 'Ελλάς, Poste-restante, Χαλκίδα. (ΙΓ', 51)

ΣΗΜΑΙΑ ΤΟΥ ΑΒΕΡΩΦ
'Υποψηφία (ΙΓ', 52)

Αγαπητή Διηγέρι της Νεολαίας, σ' εύχριστώ διά τάς εύχάς σου, άντεπευχόμενη επί τῷ νέῳ έτει πάσαν εύτυχίαν. Κερκυραϊκήν Άθρα. (ΙΓ', 53)

Δέχομαι γνωριμίαν δι' άλληλογραφίας μόνον με Δεσποινίδας εξ 'Αθηνών, εχούσας έγκριμένον ψευδώνυμον εις την 'Διαπλάσιν'. — Μίλλε Μίτjis - Δαίτι, Ρ.Τ. Χαλκίδα. (ΙΓ', 54)

Αναλλάσσω Μ. Μυστικά με δια εν γένει τό μέλλη του θριαμβεύοντα «Θριάμβον». — Αυτοκράτειρα Εύγενια. (ΙΓ', 55)

Η Lilly Mignon δέχεται κάρτα και Μ. Μυστικά. — Δουί: Mademoiselle Lilly Mignon Ρ.Τ. Χαλκίδα. (ΙΓ', 56)

Nelcke, ich habe Ihre Karte erhalten, und danke Sie über Glückwünsche des Neujahrs. Schreiben Sie mir, bitte, wieder Ihre Adresse. Μεταγχαλική 'Ονειροπόλος (ΙΓ', 57)

Αναλλάσσω κάρτα πανταχόθεν. — Μεταγχαλική 'Ονειροπόλος, Ρ.Τ. Χαλκίς.

Εύχαριστώ ένκαρδίως «Θριάμβον». Διφροστέφης 'Ολυμπιονίκης

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 8ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ίδε την λύσιν εις την σελ. 81)

ΑΘΗΝΩΝ: 'Αχιλ. Μπουνίκος, Πίπης Ν. Περάσης, 'Ακρόμητος Σωφραζέταν, Θωρηκόν 'Αβέρωφ, Μυρσίνη 'Αμπελοροβῆδη.

ΑΔΕΣΑΝΑΡΕΙΑΣ: 'Ελεῦθερο Βλαχολεϊβαδο (0, 8).

ΑΡΓΟΥΣ: 'Αφ. Α. Μαργαφός, ΒΟΛΟΥ: Γ. Α. Γαούς, ΔΕΡΒΕΝΙΟΥ: Κατίνα Α. 'Αδαμοπούλου, 'Ελένη Α. 'Αδαμοπούλου, Χε. Α. 'Αδαμόπουλος, Κ. Α. 'Αδαμοπούλος.

ΑΗΜΉΤΕΑΝΗΣ: Νέστορ Μπουμπουλης. ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Στέλλα Ν. Μασίνου. ΙΘΑΚΗΣ: Τάσος Γ. Παύτης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Χε. Γ. Κάντος, ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μαγ. Γ. Σταυροπούλου (7, 8) Κ. Π. Γεωργόπουλος, Η. Ι. Δημητριάδοπούλου, Γ. Σ. Κουτρούληνης (7), Μαρία Θ. Κόλλια, Ε. Α. Βυζάς (7, 8).

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Κατίνα Σ. Καμπίτου, 'Αγγελική Μπαστονοπούλου.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατριώδ Ναυτοπούλο. ΠΕΙΡΑΙΟΣ: Κ. Σαγώνιας, Θ. Βενάδης, 'Αθανασία Κουρατοπούλου.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Κάκια Οικονομοπούλου. ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Καλλιμάρτης Γ. Κοντόπουλος, Γεώργιος Κ. Παπαγεωργίου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Κ. Κολιάς. ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Βασίλ. Ηλ. Τρύμπας. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: 'Αννα Γ. Στεργίου, Πίτρος Β. Τσιπόλο.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Εάν εδρόνον όρθην την λύσιν τά όνόματα έπέθεσαν εις την Κληρωτία και έληρωθή ή εν Περαϊά ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΚΥΡΙΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ή όποια ένσχεθή διά τρεις μήνας από της Φεβρουαρίου. Πλεονάζον δρ. 1,60 διά τόν προσεχῆ Διαγωνισμό.